

מבט אחד – וכבר אני שלך? מבחר מתוך "ספר השירים האיטלקי"

מגרמנית: אסף לויטין

השירים שלפניכם הם עיבודים פואטיים של פאול הייזה (1830-1914) לטקסטים עממיים מטוסקנה. הם מופרים בהלחנתו של הוגו וולף (1860-1903). עיבודיו של הייזה הם עבודתו של משורר גרמני מהתקופה הרומנטית המאוחרת. המתרגם העלה אותם לשפה גבוהה בהרבה מהשפה שבה נכתבו במקור: הדוברים בשירים הם אנשים פשוטים, צעירים מאוהבים, אוהבות נשרפות בגעגועים, אנשים פשוטים העוסקים באהבה על כל גווניה.

*

דְּבָרִים קְטָנִים, גַּם הֵם יִסְבּוּ עֲנָג
דְּבָרִים קְטָנִים, עֵתִים יִיקַר עֲרָכָם
חֲשָׁבוּ: כִּמָּה קְטָנוֹת פְּנִינִים שְׂבַמְחֻרָת –
אֲמָנָם קְטָנוֹת, אֵךְ רַב הוּא מְחִירָן.
חֲשָׁבוּ עַל פְּרֵי הַזֵּית הַקָּטָן
שֶׁסָּגְלוּתָיו רַבּוֹת, וְרַב עֲרָכָן.
חֲשָׁבוּ עַל וָדָד קֵט שֶׁבַעֲצִיץ
וְעַל נִחוּחַ עֵדֶן שִׁפְיָן.

*

בְּרוּךְ יְהִי בּוֹרְאוֹ שֶׁל הָעוֹלָם;
אֶת כָּל צְדָדָיו יָפִים לְבָרָא הִסְפִּיק הוּא
הֵנָּה בָּרָא אֶת מְצוּלוֹת הַיָּם
וְגַם סִירוֹת אֲשֶׁר עָלָיו יַחֲלִיקוּ.
אֶת גֵּן הָעֵדֶן הִמְפִּיץ תְּדִיר אוֹרָה
וְאֶת הַיָּפִי – וְאוֹתָךְ – בָּרָא.

*

אֲשֶׁרִי הָעוֹרִים, כִּי הֵם לֹא יִבִּיטוּ
בְּשִׁלָּל פְּתוּיִים שְׁאוֹתָנוּ יִלְהִיטוּ
אֲשֶׁרִי הַחֲרָשִׁים, כִּי הֵם לֹא יִסְפִּיתוּ
לְנֶהֱ-אוֹהֲבִים שֶׁלִּבָּנוּ יִצְמִיתוּ.
אֲשֶׁרִי הָאֱלֹמִים, כִּי הָאֵשׁ בְּלִבָּם
מִמִּילָא לֹא חוֹצָה אֶת מַחֲסוֹם לְשׁוֹנָם.
אֲשֶׁרִי הַמֵּתִים, כִּי בְּבוֹא שְׁעָתָם
יִסּוּרִי אֶהְבֶּה לֹא יִטְרִידוּ אוֹתָם.

*

קָרָאוּ לָךְ? אַתָּה בְּכָלִל מְזֻמָּן?
מִי זֶה בִקֵּשׁ אוֹתָךְ כִּי לְהִטְרִיחַ?
אֶל הָאֲחֵרֶת לָךְ, לְבָךְ שְׁלָה מְזֻמָּן,
חָשַׁב עָלֶיךָ שֵׁם בָּאִין מִפְּרִיעַ.
נָו, לָךְ אַחֲרֵי לְבָךְ וְרַעֲיוֹנָךְ!
הֵנָּה אַחֲזִיר בְּזֹאת מִתְנַת־בּוֹאֶךְ.
אֶל הָאֲחֵרֶת לָךְ, לְבָךְ שְׁלָה מְזֻמָּן!
קָרָאוּ לָךְ? אַתָּה בְּכָלִל מְזֻמָּן?

*

דְּמִית שְׁתוּכַל לְתַפֵּס אוֹתִי בְּחוּט?
מִבֵּט אֶחָד – וּכְבֹר אֲנִי שְׁלֶךְ?
טוֹבִים מִמֶּךָ תַּפְסָתִי בְּקִלּוֹת,
אֲזַל תִּבְנֶה עָלַי, זֶה רַק יִבְיֶךָ אוֹתְךָ.
תַּפְסָתִי אַחֲרֵי, תִּנּוּחַ דַּעְתְּךָ.
אֲנִי כְּבֹר מְאֹהֶבֶת – אֲבָל לֹא בָּךְ.

*

הִי, בְּחוּרִים אֲשֶׁר יוֹצְאִים לְשֹׁדֵה הַקֶּרֶב,
עַל אֲהוּבֵי הַמִּתְגַּיֵּס הֵיטֵב הִשְׁגִּיחוּ.
מוֹל אֵשׁ הַשָּׂאוֹל שִׁילַחַם הוּא בְּגִבּוּרָה –
הוּא מַעוֹלָם עוֹד לֹא נִלְחַם, טְרִי־טְרִי הוּא.
שְׁלֹא יִישֶׁן בְּחוּץ, בְּלִילָה הַצּוֹנֵן,
הוּא כֹה עֵדִין, וְהוּא עָלוֹל לְהַצִּטָּן!
שְׁלֹא יִישֶׁן חֲשׂוֹף מִתַּחַת הַלְּבָנָה –
הוּא לֹא רָגִיל לָזֶה, נִפְשׁוּ כֹה עֵדִינָה!

*

תֵּן לָהּ לָלֶכֶת, לַגְּאוּתָנִית,
לְוֹרֵד הַפּוֹרֶת בֵּין טְרָשִׁים.
עֵינִים לָהּ לְזֹאת, לְנִפְקָנִית,
כָּל יוֹם הִיא מְחַפֶּשֶׁת כְּבוֹשִׁים.
כְּמוֹ בְּטוֹסְקָנָה, כְּשׁוֹרֶם נֶהָר
וּמִתְחַכֶּךְ בְּכָל פְּלָגֵי הַהָר.
נֶהָר הָאֲרָנּוּ מְזַכִּיר אוֹתָהּ מְעֵט,
מִתְחִיל עִם כָּל אֶחָד, בְּסוֹף נִשְׁאָר לְבַד.

*

יֶרֶק מְבִיא בְּרָכָה לְכָל לֹבֶשֶׁיֹּו!
אֲזַמִּין שְׁמָלָה שְׁכָל-כָּלָה יֶרֶק.
יֶרֶק הָאָחוּ בְּשִׁמְלַת אָבִיב,
יֶרֶק לֹבֵשׁ נַעְרֵי זֶה הַחֲבִיב,
שְׁלֵמַת יֶרֶק עֹטָה לוֹ הַצֵּיד
גַּם אֶהוֹבֵי עֹטָה מְלָבוּשׁ אֶחָד;
יֶרֶק מַחְמִיא תַמִּיד, לְכָל בְּרִיָּה,
כָּל פְּרִי נַחֲמָד – בְּסֶרוּ יֶרֶק הָיָה.